

Arrest

nr. 212 391 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juli 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij trad op 16 maart 2017 in Marokko in het huwelijk met een Belgische man. Zij werd op basis van dit huwelijk in het bezit gesteld van een F-kaart op 19 december 2017.

1.2. De ambtenaar van de stad Antwerpen beslist op 5 februari 2018 het huwelijk niet te erkennen, nadat de Procureur des Konings een uitgebreid negatief advies gaf op 2 februari 2018 om reden van een schijnhuwelijk.

1.3. Op 2 juli 2018, met kennisgeving op 13 juli 2017, neemt de verwerende partij een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van de verzoekende partij.

Dit is de bestreden beslissing, met motieven:

"(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: T.

Voornaam: L.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 27.11.1982

Geboorteplaats: Meknes

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2 van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene vroeg het verblijfsrecht aan overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 met haar vermeende echtgenoot, zijnde dhr. E. M. M., van Belgische nationaliteit. De F-kaart werd op 19.12.2017 afgeleverd.

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Antwerpen, na grondig onderzoek, negatief te adviseren. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit advies te volgen en erkent dus de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPRcode.

Uit het onderzoek van de cel schijnhuwelijken en de politie blijkt dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechtelijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht). Zie daartoe ook het advies van het parket.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.

Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40ter. Hij is eigenlijk nooit een familielid van een Belg geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van een persoon dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 1.03.2018 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 42quater, §1, 3de lid. Dit wetsartikel blijkt achteraf bekeken echter niet van toepassing gezien (1) betrokkene niet als gezinslid van een burger van de Unie kan beschouwd worden bij gebrek aan een erkende huwelijksakte en (2) omdat de grond van intrekking van haar verblijf art. 74/20 is en niet art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980. Echter, omdat de finaliteit van art. 74/20, §2, 2de lid overeenstemt met de bewoordingen van art. 42quater, §1, derde lid, menen wij wel betrokkene voldoende de kans te hebben gegeven zijn humanitaire elementen toe te lichten.

Betrokkene legde daarop trouwens de volgende documenten voor:

- Inschrijvingsbewijs dd. 28.03.2018 voor de cursus Nederlands tweede taal
- Inschrijvingsbewijs VDAB dd. 10.04.2018
- Attest maatschappelijke oriëntatie
- Attest van het OCMW te Antwerpen dd. 10.04.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij OCMW Antwerpen
- Attest van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit, aanslagbiljet personenbelasting en de aanvullende belastingen aangaande de inkomsten van 2016 en 2015 op naam van dhr. E. M. M.
- Huurovereenkomst "woonhaven Antwerpen"

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (Al dd. 28.06.2017) bekijken blijkt dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft en daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Het illegaal verblijf van betrokkene in het Rijk kan dan ook niet in overweging genomen worden.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

De gezinssituatie spreekt voor zich, het huwelijk was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en werd dus onder valse voorwendselen afgesloten. Het in Rusland afgesloten huwelijk werd in België niet erkend en niet geregistreerd. In deze dient trouwens opgemerkt te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet gehouden worden, opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Het document van de Russische Federatie, gezinssamenstelling op 10.08.2017 en de foto's zonder digitale data doen hier geen afbreuk aan voor zover deze als bewijs kunnen beschouwd worden aangaande de gezinssituatie van betrokkenen.

Bovendien blijkt nergens uit het dossier dat betrokkene zich verzet tegen het niet erkennen van het huwelijk door de stad Antwerpen of het negatieve advies dienaangaande van het parket.

Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van gezinsleven. (Arr. RVV, nr. 189065, 28.06.2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er een beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM").

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene een inschrijvingsbewijs bij VDAB voor. Echter, een inschrijving bij VDAB is louter een manier om als werkzoekende ingeschreven te worden en eventueel een uitkering te verkrijgen. We kunnen dus stellen dat dit geen bewijs van integratie is. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt omdat zij door haar verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken/werk te zoeken haar mogelijke tewerkstelling in België en haar eventuele sociale voordelen die hieruit voortvloeiden werden dus al dan niet opgebouwd onder valse voorwendselen.

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit het inschrijvingsbewijs aangaande de lessen Nederlands tweede taal, getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en het attest van inburgering blijkt dat betrokkene deze lessen gevolgd heeft. Het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan

dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een dak boven het hoofd behoort tot de basisbehoefte om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in het Rijk. Tot slot werd nog een attest van het OCMW te Antwerpen dd. 10.04.2018 voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroeg bij OCMW Antwerpen. Echter, dit attest sluit niet uit dat betrokkene mogelijks nog een andere vorm van uitkering heeft ontvangen. Bijgevolg vormt dit document geen bewijs van integratie.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel document heeft voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene zijn gezondheid een probleem zou vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Betrokkene legde nog attesten voor van de Algemene Administratie van de Fiscaliteit, aanslagbiljet personenbelasting en de aanvullende belastingen aangaande de inkomsten van 2016 en 2015 op naam van dhr. E. M. M.. Echter, deze documenten behoren dhr. E. M. toe. Deze vormen bijgevolg geen bewijs van integratie.

Er dient tot slot andermaal op gewezen te worden dat alle eventuele verworven economische belangen, sociale en culturele integratie in België, en andere humanitaire elementen waarmee rekening gehouden moet worden, al dan niet opgebouwd werden onder valse voorwendselen. Alles wat betrokkene eventueel in België zou hebben kunnen opbouwen, heeft hij kunnen doen omdat hij frauduleus verblijfsrecht had bekomen.

*Het spreekt voor zich dat betrokkene daar geen rechten aan kan ontlelen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

"artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel, schending van artikel 42quater van de wet van 15.12.1980 en schending van artikel 74/20 van de wet van 15.12.1980;"

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

*De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.
Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.*

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken personen kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

1.

Verzoekster is gehuwd te Marokko op 16.03.2017 met de heer E. M. M., van Belgische nationaliteit, (stuk 6)

Verzoekster vroeg reeds op 26.04.2017 een afspraak bij de gemeente om een verklaring van inschrijving af te leggen, (stuk 13)

Nadat verzoekster het betalingsbewijs van de retributie, haar paspoort en de huwelijksakte overmaakte werden deze documenten gecontroleerd door de gemeente. Omdat alle documenten goed werden bevonden kreeg verzoekster een afspraak op 15.06.2017.

Verzoekster vroeg op 15.06.2017 bij de gemeente een gezinshereniging aan o.b.v. art. 40ter Vw.

Op 03.08.2017 kreeg verzoekster een bericht dat de gemeente het huwelijk zou onderzoeken, (stuk 9)

Op 20.10.2017 werd het dossier voor verder onderzoek overgemaakt aan het parket te Antwerpen, (stukken 10-11)

Verzoekster werd op 05.12.2017 in het bezit gesteld van een F-kaart, hetgeen impliceert dat verwerende partij het huwelijk van verzoekster heeft erkend. Minstens heeft zij zich niet verzet tegen de erkenning van het huwelijk.

Begin februari 2018 gaf het parket een negatief advies aan de gemeente, (stuk 8)

Op 05.02.2018 weigerde de gemeente het huwelijk ter erkennen, (stuk 5)

Verwerende partij heeft een bijlage 21 genomen op 02.07.2018. (stuk 1)

Verwerende partij had vanaf de aanvraag inschrijving door verzoekster 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen over de al dan niet erkenning van het buitenlands huwelijk en over de vervulling van de overige voorwaarden (inkomsten, huisvesting, etc.)

De gemeente is zoals boven aangehaald sedert 26.04.2017 op de hoogte van het huwelijk van verzoekster. Na controle van de documenten werd verzoekster ingeschreven. De gemeente heeft getalmd met het onderzoek van het huwelijk. Pas in augustus 2017, d.i. bijna 4 maanden na het verzoek tot inschrijving werd het dossier aan het parket overgemaakt. Het parket wachtte op zijn beurt maar liefst 6 maanden om een advies te geven, nl. in februari 2018.

Verwerende partij heeft uiteindelijk nagelaten om een beslissing te nemen, waardoor aan verzoekster een F-kaart werd afgeleverd door de gemeente.

Verwerende partij was dus ervan op de hoogte dat er een onderzoek schijnhuwelijk liep en dat bijgevolg het huwelijk nog niet erkend was! Desondanks werd er geen bijlage 20 genomen. Het gevoerd onderzoek en het eventueel negatief resultaat was voor verwerende partij geen doorslaggevend element om de aanvraag af te wijzen.

Thans maakt verwerende partij op een oneigenlijke manier gebruik van de procedure door een bijlage 21 te nemen.

De rechtszekerheid die aan rechtszoekenden wordt geboden door de wettelijke termijn van 6 maanden van art. 52 Vreemdelingen-KB wordt thans door verwerende partij uitgehold. Zo creëert verwerende partij immers een veel langere termijn om zomaar terug te komen op een verworven recht. D.i. een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het verblijf van verzoekster kan door verweerder enkel ingetrokken worden o.b.v. art. 42quater Vw.

Verwerende partij kan enkel het verblijf intrekken van verzoekster als het huwelijk ontbonden zou worden of nietig zou verklaard worden. In casu is er noch sprake van een ontbinding, noch van een nietigverklaring.

Indien aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. niet meer is voldaan, kan dus mogelijks binnen de eerste vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht, ingevolge artikel 42quater Vw. In casu werd de beslissing echter niet genomen op grond van artikel 42quater Vw.

2.

Verwerende partij probeert de toepassing van art. 42quater Vw. te omzeilen door art. 74/20 Vw. §2 Vw. als rechtsgrond op te geven in de beslissing.

Dit artikel stelt het volgende:

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst

Verwerende partij dient aldus aan te tonen dat verzoekster "voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

In de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: "Het artikel 74/20 geeft het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" weer. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 — Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 - www.cass.be).

Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.

Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel).

Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, "Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé beige", T.B.B.R., 2014/3, 98-115)." (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe "fraus omnia corrumpit". De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel fraus omnia corrumpit veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (Cass. 9 oktober 2007).

Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen: met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). De bewijslast in deze ligt bij de verwerende partij.

Artikel 74/20 Vw. heeft geen betrekking op het wegvallen van voorwaarden nadat het verblijfsrecht werd bekomen. Het heeft enkel en alleen betrekking op onregelmatigheden bij de aanvraag en het bekomen van de verblijfskaart. In casu is er niet de minste onregelmatigheid geweest bij de aanvraag van de verblijfskaart.

In casu blijkt immers niet dat verzoekster een vals of vervalst document heeft voorgelegd bij de aanvraag. In de bestreden beslissing wordt dit zelfs uitdrukkelijk erkend. Verzoekster heeft bij de aanvraag immers een originele Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd met de nodige legalisaties en vertalingen.

Er werd geen vervalst document voorgelegd. Er werd geen misleidende informatie verstrekt, noch werd er fraude gepleegd.

Bij het afleveren van de F-kaart, dus bij het erkennen van het verblijf, had verwerende partij reeds 6 maanden de tijd gehad om het huwelijk te onderzoeken (conform art. 52 Vreemdelingen-KB).

Door de aanvraag niet af te wijzen heeft verwerende partij het huwelijk impliciet erkend.

Thans kent verwerende partij zich op een kunstmatige manier een extra termijn toe om alsnog terug te komen op de erkenning van het verblijfsrecht. De termijn van 6 maanden wordt op dergelijke manier uitgehold.

Verzoekster heeft een originele huwelijksakte voorgelegd, dit wordt niet betwist door verwerende partij. Zij heeft haar volledige medewerking verleend met het onderzoek.

De uiteindelijke laattijdige niet-erkenning van het huwelijk kan niet gekwalificeerd worden als fraude.

Op de impliciete erkenning van het huwelijk kan verwerende partij niet zomaar terugkomen door te verwijzen naar het resultaat van een onderzoek waarvan zij reeds op de hoogte was.

Enkel en alleen indien het parket de nietigverklaring van het huwelijk zou vorderen en verkrijgen, kan verwerende partij een bijlage 21 nemen door zich te baseren op art. 74/20§2 Vw.

Het middel is gegrond (zie stuk 12 in een gelijkaardige zaak)."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, alsook naar het feit dat de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft verzocht en verkregen, overeenkomstig artikel 40 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt dat verder onderzoek heeft uitgewezen dat de voorgelegde huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd waarbij verwezen wordt naar het negatief advies en het onderzoek van de Procureur des Konings van Antwerpen, dat zich in het administratief dossier bevindt. Uit het negatief advies blijkt dat het verblijf als familielid van een Belg verkregen werd onder valse voorwendsels, dat het huwelijk louter een handeling was met het enkele doel er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en er dus sprake is van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Deze handelingen gaan in tegen de openbare orde en zijn frauduleus. De verzoekende partij heeft onrechtmatig beroep gedaan op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het huwelijk is onrechtmatig afgesloten zodat in toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet een einde wordt gesteld aan het verblijf en het verblijf wordt ingetrokken. Het huwelijk was niet gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap terwijl het verblijfsrecht werd verkregen door valse voorwendselen aan te gaan.

Voorts wijst de verwerende partij op de stukken die overeenkomstig artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet door de verzoekende partij werden voorgelegd, waarbij zij motiveert waarom de voorgelegde stukken niet kunnen leiden tot het niet nemen van de bestreden beslissing. Eveneens motiveert de verwerende partij waarom de duur van het legaal verblijf in het Rijk een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staat, alsook waarom de leeftijd en de duur van het verblijf van de verzoekende partij niet van die aard is dat deze een terugkeer naar het herkomstland zou verhinderen.

De economische belangen van de verzoekende partij worden nagegaan, haar sociale en culturele integratie in België, en haar gezondheidstoestand. Er wordt geantwoord op de voorgelegde stukken van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de gezinssituatie voor zich spreekt, daar het huwelijk louter gericht was op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen, en dat in dergelijke omstandigheden een weigering geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

De verwerende partij besluit dat, gelet op het geheel van deze elementen, het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt ingetrokken.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de aangevoerde bepalingen, wordt niet aangenomen.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar⁽²⁾ na de erkenning van hun recht op verblijf⁽¹⁾ een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...)”

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en betreft de intrekking van het verblijfsrecht. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet handelt over de beëindiging van het verblijfsrecht, zodat de schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aangevoerd worden. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4.1. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Deze wordt beoordeeld in het licht van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 2.

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn

verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij geschonden acht, verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Uit de toelichting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden acht.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel betekent dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest *VERMEULEN* (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat een schending slechts voorhanden is als aan drie voorwaarden voldaan wordt: een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.

2.4.2.1. Na een theoretisch betoog en een uiteenzetting over haar huwelijk en de chronologische weergave van de gevolgde procedure om haar verblijfsrecht te verkrijgen en het onderzoek naar het huwelijk, benadrukt de verzoekende partij in essentie dat op het ogenblik van de afgifte van de F-kaart (19 december 2017) het onderzoek naar het huwelijk al lopende was. Zij kreeg een bericht van de gemeente op 3 augustus 2017 en op 20 oktober 2017 werd haar dossier voor verder onderzoek overgemaakt aan het parket. Begin februari 2018 gaf het parket een negatief advies aan de gemeente. Zij verwijt de verwerende partij dat deze geen bijlage 20 heeft genomen terwijl de verwerende partij wist dat een onderzoek naar een schijnhuwelijk lopende was. Volgens de verzoekende partij betekent de afgifte van een F-kaart de erkenning van het huwelijk.

2.4.2.2. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Zoals de verzoekende partij beschrijft in de chronologie van de feiten, kende de verwerende partij niet het resultaat van het onderzoek van het parket betreffende het bestaan van een schijnhuwelijk, tot in februari 2018. De verzoekende partij verwijst terecht naar artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het *Vreemdelingenbesluit*), dat in de vierde paragraaf voorziet:

“§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 42 van de Vreemdelingenwet stelt in haar eerste lid:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier(…)” (eigen onderlijning).

Uit deze bepalingen blijkt dat het de verwerende partij niet kan kwalijk genomen worden dat zij het verblijfsrecht toekende nu binnen deze bepaalde termijn zij geen kennis had over het resultaat van het onderzoek naar het bestaan van een schijnhuwelijk. De Procureur des Konings heeft de verwerende partij slechts ingelicht op 5 februari 2018. Diezelfde dag heeft de ambtenaar van burgerlijke stand van de stad Antwerpen gemeld dat het huwelijk niet wordt erkend. Bij gebreke aan het bezit van een onderzoek, dat trouwens niet binnen de zes maanden was afgelopen, diende de verwerende partij het bepaalde in artikel 42 van de Vreemdelingenwet te volgen en de verzoekende partij in het bezit te stellen van een verblijfskaart. In elk geval kan uit de afgifte van een verblijfskaart in dit geval niet afgeleid worden dat daardoor het huwelijk is erkend. Trouwens, de ambtenaar van burgerlijke stand heeft het huwelijk niet erkend. Het vaststellen dat het huwelijk van de verzoekende partij een schijnhuwelijk betreft, kan pas na het gevoerde onderzoek. De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat de huwelijksakte niet vervalst is, maar dat het huwelijk onder valse voorwendsels werd aangegaan. Dit gestelde vindt steun in het advies van de Procureur des Konings. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet precies erin voorziet dat de intrekking van het verblijf mogelijk is “wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. “

Het kan niet ernstig betwist worden dat het aangaan van een schijnhuwelijk de openbare orde schendt en frauduleus is. De verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat door het aangaan van een schijnhuwelijk, zij “onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Verder blijkt duidelijk uit artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, in tegendeel met wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij bij een frauduleus handelen het verblijf op deze basis kan intrekken. Geenszins is vereist dat het huwelijk ontbonden wordt verklaard of nietig wordt bevonden. Enige toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet is geenszins vereist.

De verwerende partij heeft zich terecht gebaseerd op het negatief advies van de Procureur des Konings, waaruit blijkt dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar echtgenote een schijnhuwelijk betreft en de rechtsgeldigheid ervan wordt betwist op basis van artikel 27 van het WIPR in combinatie met de artikelen 18 en 21 van het WIPR, om het huwelijk niet te erkennen, daar het niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap en te stellen dat het verblijf als familielid bekomen werd onder valse voorwendsels. Het huwelijk was louter een handeling met het enkele doel om er een verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen. Er is dus sprake van wetsontduiking overeenkomstig artikel 18 van het WIPR. Gezien het verblijfsrecht aldus bekomen werd door valse of misleidende informatie en de huwelijksakte wel degelijk van doorslaggevend belang was om het verblijfsrecht te erkennen, moet het verblijfsrecht van de verzoekende partij worden ingetrokken.

2.4.3.1. De verzoekende partij erkent dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag kan vormen van het principe “*fraus omnia corrumpit*”. Zij stelt dat dit veronderstelt het bestaan van bedrog, kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding met de bedoeling te schaden of winst te behalen. Er moet voldaan zijn aan twee cumulatieve voorwaarden: een foutieve gedraging en ook het subjectief criterium om een winst te behalen. De verzoekende partij meent dat er niet de minste onregelmatigheid is

geweest bij de aanvraag van de verblijfskaart en dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet niet kan toegepast worden omdat geen vervalst document werd voorgelegd, geen misleidende informatie werd gegeven en er geen fraude werd gepleegd.

2.4.3.2. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een huwelijk is aangegaan, niet voor het hebben van een duurzame levensgemeenschap, maar om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Dit is het plegen van fraude en houdt in dat een onwettig middel werd gebruikt om zelf een voordeel te krijgen, met name een verblijfsrechtelijk voordeel. Ook kan het niet anders dat dergelijk handelen bewust en opzettelijk gebeurt. Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vereist niet dat een valse huwelijksakte wordt voorgelegd. Zo volstaat misleidende informatie. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij voorhield een huwelijk te hebben met een Belg in functie waarvan zij haar verblijfsrecht verkreeg. Later blijkt dat het voorgehouden huwelijk een vals voorwendsel is nu het een schijnhuwelijk betreft. Dit is gelijk te stellen met het geven van misleidende informatie en het frauduleus handelen. Er is sprake van fraude in de zin van de rechtspraak en rechtsleer, waarnaar het middel verwijst. De feiten zijn pas aan het daglicht gekomen na de aflevering van de verblijfskaart F. Van een impliciete erkenning is geen sprake. Het gegeven dat er al een onderzoek lopende was tijdens de zes maanden na de ingediende gezinsherenigingsaanvraag, is irrelevant: uit sommige onderzoeken blijkt geen schijnhuwelijk. De voorgehouden stelling van de verzoekende partij is onjuist. Het arrest (stuk 12 bij het verzoekschrift), waarnaar de verzoekende partij verwijst, is niet dienstig omdat uit de lezing blijkt dat het niet om een gelijkaardig geval gaat als de huidige zaak van de verzoekende partij.

2.4.4. De Raad besluit dat de schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk wordt gemaakt.

De feiten vinden steun in het administratief dossier, zijn correct en kennelijk redelijk beoordeeld. De bestreden beslissing is correct en zorgvuldig voorbereid en met alle stukken werd rekening gehouden. De beslissing is redelijk. De verzoekende partij had kunnen voorzien, nu zij bewust was van het aangaan van een schijnhuwelijk, dat haar verblijf zou worden ingetrokken, eens de waarheid aan het licht kwam.

In de mate dat uit het middel zou afgeleid moeten worden dat de schending van het hoorrecht is aangevoerd, merkt de Raad op dat de verzoekende partij werd uitgenodigd om nuttige elementen naar voor te brengen voor het nemen van de bestreden beslissing zodat zij haar hoorrecht in schriftelijke vorm kon uitoefenen. Bovendien kan in het verzoekschrift geen element gevonden worden, van die aard dat het de bestreden beslissing vermag te wijzigen. Ook dit beginsel van behoorlijk bestuur is niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het hoorrecht en de artikelen 42^{quater} en 74/20 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

2.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN